ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΟΙ ΣΟΛΩΜΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΎΡΑΝΔΟΥ

Ὁ Ταλλεϋράνδος ἐπρόκειτο κάποτε νὰ δώσῃ ἕνα δεῖπνο σὲ διάφορες προσωπικότητες τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ νωρὶς εἶχε φροντίσει ὥστε νὰ ὑπάρχουν στὸ δεῖπνο αὐτὸ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά. Τὸ μόνο ποὺ, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας του, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθευθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἦταν τάκαλὰ καὶ φρέσκα ψάρια. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως τοῦ ἔφεραν δυὸ θαυμασίους σολωμούς.. Ὁ Ταλλεϋράνδος, ἐνθουσιασμένος, ἔστειλε νὰ καλέσῃ τὸν ἀρχιμάγειρό του.

— Νὰ ἑτοιμάσῃς καὶ τοὺς δύο σολωμούς ! εἶπε. Ἐννοῶ νὰ τοὺς θαυμάσουν καὶ τοὺς δύο οἱ προσκαλεσμένοι μου !

— Ἀδύνατον, ἐξοχώτατε ἀπήντησεν ὁ ἀρχιμάγειρος.

— Καὶ γιατί ;

— Γιατὶ αὐτὸ θὰ ἀντέβαινε στὴν ἐθιμοτυπία... Σὲ ἐπίσημο γεῦμα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσφερθοῦν δυὸ σωλωμοὶ συγχρόνως...

Ὁ Ταλλεϋράνδος ἐσκέφθη μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἔσκυψε καὶ κάτι εἶπε στ' ἀφτὶ τοῦ μαγείρου του ὁ ὁποῖος χαμογέλασε.

— Ἔτσι μάλιστα ! τοῦ εἶπεν αὐτός. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἐπιδείξωμεν καὶ τοὺς δυό...

Τὸ βράδυ, στὸ δεῖπνο, ὁ σερβιτόρος ἔφερε τὸν πρῶτο σολωμό. Ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες τότε ἄρχισαν νὰ ἐκφράζουν τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὸ ὑπέροχο ψάρι... Ἐξαφνα ὅμως, ὁ σερβιτόρος παραπάτησε καὶ... ἄφησε τὸν δίσκο νὰ τοῦ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ τότε διόλου ὁ Ταλλεϋράνδος διέταξε :

— Νὰ φέρουν ἄλλο σολωμό !

Κι' ἔτσι, οἱ προσκαλεσμένοι του... ἐθαύμασαν καὶ τοὺς δυὸ σολωμούς !...

*

ΤΟ ΠΝΕΎΜΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

— Τίποτε δὲν καθιστᾶ ἕναν ἄνθρωπο ὑπερβολικὰ ἐγωϊστὴ ὅσον ἡ ἐργασία.

— Κανένα ἔγκλημα δὲν εἶνε χυδαῖο. Κάθε χυδαιότης ὅμως εἶνε κι' ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα.

Οἱ γυναῖκες ἀντιπροσωπεύουν τὸν θρίαμβο τῆς ὕλης ἐπὶ τοῦ πνεύματος οἱ δὲ ἄνδρες τὸν θρίαμβο τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης.

— Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ διαλέγῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ τοὺς ἐχθρούς του.

— Ὁ ἄνδρας παντρεύεται ἀπὸ κούραση, ἡ γυναῖκα ἀπὸ περιέργεια. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ γάμος τοὺς ἀπογοητεύει καὶ τοὺς δυό.

— Πραγματικὴ βάσις κάθε γάμου εἶνε ἡ ἀμοιβαία παρανόησις.

— Ὁ πλούσιος κι' ὁ φτωχός, δὲν εἶνε τάχα ἀδέρφια ; Ναί. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πλουσίου ἀδελφοῦ εἶνε Κάϊν.

— Τὸ νὰ ζητιανεύσῃ κανένας, εἶνε πιὸ ἀσφαλὲς ἀπὸ τὸ νὰ κλέψῃ. Τὸ νὰ κλέψῃ ὅμως κανένας εἶνε πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὸ νὰ ζητιανεύσῃ.

Ἐπειδὴ βρέθηκε κάποιος νὰ πεθάνῃ γιὰ μιὰ ἰδέα, δὲ σημαίνει ὅτι καὶ ἡ ἰδέα εἶνε ἀληθινή.

—Κάθε ἀλήθεια παύει ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε ἀλήθεια ὅταν πιστεύουν σ' αὐτὴν περισσότεροι ἀπὸ ἕνας.

— Τά μόνα ποὺ ἐνδιαφέρουν στὴ ζωὴ εἶνε οἱ λεπτομέρειες.

ματοκιβώτιο, ὁ διάβολος πῆγε καὶ κλείστηκε μέσα. Καὶ ὅταν ὁ κλέφτης τὸ ἄνοιξε,ἀντὶ γιὰ χρυσό,βρῆκε μέσα... τὸν διάολό του !...

***

Κατὰ τοὺς Ἀγγλικοὺς καὶ Γερμανικοὺς μύθους, ὁ διάβολος κάνει ἔφιππος καὶ νυκτερινὰ ταξείδια, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μιὰ ἀγέλη μαύρων σκύλλων, τῶν ὁποίων τὰ γαυγίσματα, πολὺ συχνά, ἀκούουν οἱ ποιμένες τὰ μεσάνυχτα.

Στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ, πολλὲς φορὲς τὸν εἴδανε οἱ ξυλοσχίστες νὰ κάθεται ἐπάνω σὲ ἕνα ταῦρον ἢ σὲ ἕνα ἀγριόχοιρον καὶ νὰ τρέχῃ μὲ μιὰ καταχθόνια ταχύτητα.

Καὶ ὁ Ἐρρῖκος ὁ Δ' τὸν συνήντησε κάποτε, σ' ἕνα του κυνῆγι, νὰ χαλάῃ τὴ διασκέδασί του, παρουσιαζόμενος ὡσὰν ἀράπης.

***

Πότε γεννήθηκε ὁ διάβολος ;

Μεγάλο ζήτημα ποὺ ἀπασχόλησε τοὺς σοφοὺς τοῦ Μεσαίωνος.

Γεννήθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον ἢ πρὸ τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ μακαρίτης Ρέπουλης εἶχε πῇ γιὰ τὴ γέννησι τοῦ διαβόλου τὸ ἑξῆς, ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τοὺς Γορτυνίους :

—Οἱ Γορτύνιοι γεννηθήκανε τρεῖς ἡμέρες πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τόν...διάβολο ! Ἄρα δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ βρῇ πότε...γεννήθηκαν οἱ Γορτύνιοι... Ἔτσι θὰ ἐξακριβωθῇ καὶ ἡ ἡλικία τοῦ διαβόλου... Πάντως ὁ Ρέπουλης τόλεγε αὐτὸ γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐξυπνάδα τῶν καλῶν Γορτυνίων...

Ὁ Βιβλιοφάγος

Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ...ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ !

Ὁ δεισιδαίμων χαρτοπαίκτης πού... μουτζούρωσε τὴν μύτη τῆς βασίλισσας ! — Βλαστήμα πέντε - ἑξ φορὲς γιὰ λογαριασμό μου ! Ὁ χρόνος καὶ τὸ χρῆμα. Πέτε ἐγκαινιάσθηκαν ἡ μάρκες. Τὰ τελευταῖα λεφτὰ ἑνὸς ἐμπόρου. Τὸ κόλπο τῆς ταμπακέρας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Ταλμὰν ντὲ Ρεὼ ἀναφέρει χαριτωμένα παραδείγματα δεισιδαιμονίας χαρτοπαικτῶν. Μεταξὺ ἄλλων, διηγεῖται ὅτι μιὰ μέρα ἕνας παίκτης ποὺ ἔχανε μεγάλα ποσὰ στὴ περιφημότερη Παρισινὴ λέσχη τῆς ἐποχῆς του «Μπλοντώ», σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ θέση του, ἐπῆγε καὶ πῆρε μιὰ σκάλα, τὴν ἐτοποθέτησε στὸν τοῖχο, σκαρφάλωσεν ἐπάνω, καὶ μὲ μεγάλη φυσικότητα.... μουντζούρωσε τὴ μύτη ἑνὸς κάδρου τῆς βασιλίσσης Ἐσθὴρ ποὺ ἦταν κρεμασμένο ἐκεῖ ψηλά ! Κατόπιν, κατέβηκε ἥσυχα - ἥσυχα καὶ ξαναγύρισε στὴ θέση του, λέγοντας μὲ ἱκανοποίηση :

— Οὔφ, βρὲ ἀδερφέ ! Ἡ καταραμένη αὐτὴ μύτη δὲν ἔπαψε νὰ μοῦ φέρνῃ γκίνια οὔτε στιγμή, σήμερα τὸ βράδυ ! Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρός, δὲν ἔχει : θὰ κερδίσω !...

Κάποιος ἄλλος πάλι πίσω, ἔδωκε ἕνα σκοῦδο σ' ἕναν ὑπηρέτη τῆς λέσχης, γιὰ νὰ βγῇ ἔξω καί... νὰ βλαστημήσῃ πέντ' ἕξη φορὲς γιὰ λογαριασμό του !

Κάποια κυρία ποὺ ἐξομολογεῖτο κάποτε στὸν πνευματικό της, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων της ἀνέφερε καὶ ὅτι τὴν εἶχε κυριεύσει τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας. Ὁ ἱερεὺς γιὰ νὰ τὴν νουθετήσῃ τῆς εἶπε :

— Καὶ δὲν λυπᾶσαι, τέκνον μου ποὺ χάνεις ἔτσι τόσον πολύτιμο χρόνο ;...

— Ἄχ, ναί, πάτερ μου, ἀπήντησεν ἡ ἐξομολογουμένη. Δὲν χάνει ὅμως κανεὶς μόνον τὸ χρόνο του, χάνει καὶ τὸ... λεπτά του !...

***

Ἡ «φίσες» (ἡ μάρκες) ἐχρησιμοποιήθηκαν γιὰ πρώτη φορά, στὴ Γαλλία στὰ 1777. Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ χρόνου αὐτοῦ, εἶχε εἰσαχθῇ στὸ Παρίσι ἕνα νέο ἀγγλικὸ παιγνίδι, ὀνομαζόμενο «Κρέσπ». Ὅλοι οἱ γάλλοι ἀριστοκράται κατελήφθησαν τότε ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ νέου αὐτοῦ παιγνιδιοῦ. Τὰ ποσὰ ποὺ ἐχάνοντο καθημερινῶς σ' αὐτὸ ἦσαν ἀφάνταστα. Οἱ παῖκται του συνήθως μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφέρουν εὐκόλως τὰ μεγάλα ποσὰ ποὺ εἶχαν ὑπ' ὄψει τους νὰ ριψοκινδυνεύσουν στὸ χαρτοπαίγνιο—γιατί λάβετε ὑπ' ὄψει πῶς δὲν ὑπῆρχαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χαρτονομίσματα ἀλλὰ μόνον βαρυά, χρυσᾶ, λουδοβίκεια— ἐσκαρφίσθησαν τὸ ἑξῆς : Κατεσκεύασαν χαρτονένια λευκὰ «τσίπ» ἢ «φίσες» ποὺ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἔφεραν τὴν ὑπογραφὴ τοῦ κατόχου τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ποσὸν ποὺ ἀντιπροσωπεύαν : 10, 15, 20, 100 λουδοβίκεια. Ἡ φίσες αὐτές,σὰν νὰ λέμε, ἦσαν ἕνα εἶδος γραμματίων ἐξοφλουμένων ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δεινοτέρους παίκτας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ κ. ντὲ λὰ Βωπαλιέρ, παρεκάλεσε τὴ γυναίκα του νὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ μερικὲς τέτοιες «φίσες». Ἡ γυναῖκα του ποὺ ἐζωγράφιζε θαυμάσια, τὶς ἑτοίμασε. Ἐφρόντισε ὅμως, σὲ μιὰ τους ὄψη, νὰ ζωγραφίσῃ τὸν ἑαυτό της καὶ τὰ παιδιά τους, μὲ τὴν ἑξῆς «λεζάντα» : «Σ κ έ ψ ο υ μ α ς». Ἡ συμβουλὴ αὐτή, ἐντούτοις δὲν ἐμπόδισε τὸν ντὲ λὰ Βωπαλιὲρ νὰ χάσῃ στὰ χαρτιὰ ὅλη τὴν τεραστία του περιουσία...

***

Ὁ Ντυσσώ, στὸ περίφημο βιλίο του «*Σκέψεις ἐπὶ τοῦ πάθους τῆς χαρτοπαιξίας*» διηγεῖται τὸ ἑξῆς περιστατικό :

Κάποιος εἶχε χάσει στὰ χαρτιά, ἕνα βράδυ ὅλα τὰ χρήματα ποὺ εἶχε πάνω του. Παρ' ὅλες του δὲ τὶς παρακλήσεις, κανεὶς ἀπὸ τοὺς συμπαίκτας του δὲν ἐδέχετο νὰ τοῦ δανείσῃ ἄλλα χρήματα γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παιγνίδι. Ὁ ἔμπορος τότε ἐδήλωσε πῶς εἶχε στὸ σπίτι του ἕνα ποσόν, ἀκόμη, 1200 λιρῶν. Τοῦ ἀπήντησαν ὅμως ὅτι μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ πάῃ νὰ τὶς φέρῃ. Ὁ ἔμπορος ἐδίστασε στὴν ἀρχή, κατόπιν ὅμως τὸ ἀπεφάσισε, σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Σὲ λίγο ξαναγύρισε μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λείψανα τῆς περιουσίας του.

— Πρὶν ἐξακολουθήσωμε τὸ παιγνίδι, εἶπε τότε στοὺς φίλους του, ἀξίζει μὰ τὸν Θεό, νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς κατόρθωσα νὰ πάρω αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἡ γυναίκα μου φοβουμένη μὴ τὸ παίξω στὰ χαρτιά, τὸ εἶχε κρύψει στὸ στρῶμα της, κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Τὴν ἐπλησίασα λοιπὸν καὶ μὲ χίλιες-δυὸ προφυλάξεις ἐνῶ τὴν ἐφιλοῦσα,γιὰ νὰ τῆς εὐχηθῶ δῆθεν τὴν καληνύκτα,μὲ τὸ ἕνα μου χέρι κατόρθωσα νὰ τραβήξω τὸ σακκοῦλι ἀπὸ τὸ στρῶμα! Κατόπιν τῆς εἶπα πῶς μ' ἔπιασεν ἄξαφνα τὸ δόντι μου καὶ πῶς θὰ πεταγόμουν σὲ κανένα φαρμακεῖο.Κι'ἔτσι χωρὶς νὰ πάρῃ χαμπάρι τίποτα τὴν ἄφισα νὰποκοιμηθῇ,ἔφυγα καὶ νᾶμαι ! Καὶ τώρα,ἐμπρός. Ἄς ἀρχίσωμε !

Ὁ ἔμπορος μοίρασε τὰ χαρτιά, ἔπαιξε, καὶ σὲ πέντε λεπτὰ εἶχε χάσει καὶ τὶς 1200 λιρες...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : «Τὸ φάντασμα μὲ τὸ κομμένο χέρι»,«Ἡ ζωὴ τῆς Αἰκατερίνης Π», «Τὸ λουτρὸ ἄλλοτε καὶ τώρα», «Τὸ τέρας τοῦ Πάρτριτζ Κρήκ», «Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Πιὲρ Λοττί», «Ἡ συμφιλίωσις», κ.λ.π. κ.λ.π.

ΕΠΙΣΗΣ τὰ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΩΝ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καὶ τὸ συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. **Διονυσίου Κοκκίνου** : "ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,,